

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2738/07
11.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради дуга и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Гж.810/07 од 10.07.2007. године, у седници одржаној 11.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Гж.810/07 од 10.07.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Крагујевцу П.6162/95 од 29.09.2006. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му по основу изведених а неисплаћених грађевинских радова плати 2.176 ДЕМ, односно 1.088 еура у динарској противвредности на дан исплате, са каматом у динарској противвредности почев од 01.01.1993. године до 31.12.2001. године по стопи домицилне камате, која се у то време плаћала на немачке марке, а од 01.01.2002. године до исплате у висини есконтне стопе Европске Централне банке која се плаћа на еуро, као неоснован. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу по основу неоснованог обогаћења насталог одузимањем тужиочевих ствари исплати 68.030,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.05.2005. године до исплате, а ставом трећим изреке одбијен је део тужбеног захтева по основу неоснованог обогаћења насталог одузимањем тужиочевих ствари и то за разлику од досуђеног износа из става другог изреке до потраживаног, односно за износ од 41,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке утврђено је да је тужба повучена у делу тужбеног захтева који се односи на неосновано обогаћење туженика за износ од 32.000,00 динара са припадајућом каматом. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 53.341,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Крагујевцу Гж.810/07 од 10.07.2007. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке пресуде Окружног суда у Крагујевцу првостепена пресуда је укинута у ставу другом и петом изреке и у овим деловима враћена првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је на основу члана 396 и 430. у мислу члана 399. ЗПП, испитао побијану пресуду и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд Србије у поступку по ревизији пази по службеној дужности. Побијана пресуда садржи све што је потребно да би се могла испитати, па нису основани супротни наводи ревизије тј. да у истој нису дати јасни разлози о битним чињеницама што би према садржини ревизије представљало повреду одредбе члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању странке су у току 1991. године закључиле уговор о делу којим су се договориле да тужилац-извођач за туженог-наручиоца и инвеститора изгради стамбену зграду-приземље и поткровље и изради кров, и то само грубе радове за накнаду од 9.000 ДМ. Материјал за ове радове према уговору финансира тужени. Странке су се споразумеле да рок за извођење уговорених радова буде 2 месеца, али је овај рок у току извођења радова продужаван све до тренутка када је тужилац напустио градилиште. Тужени је тужиоцу исплатио износ од 6.500 до 7.000 ДМ. Према налазу и мишљењу судског вештака степен изграђености објекта без рада на поткровљу је 60%, а са радом на поткровљу био би 70%. У оба случаја тужени је тужиоцу платио више него што је требало према степену изграђености објекта тј. извршења уговора. Према степену изграђености грађевинског објекта од 60% адекватан износ обавезе туженог био би 5.400 ДМ, а у случају степена изграђености објекта од 70% тај износ био би 6.300 ДМ, па је у сваком случају тужени преплатио накнаду дату тужиоцу.

На основу тако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално

на основу тако утврђеног нивоа поштовања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца (са садржином као у ставу првом изреке првостепене пресуде), као неоснован.

Тужилац, тужбом, између осталог, је захтевао од туженог да му плати накнаду за изведене а неисплаћене грађевинске радове по основу закљученог усменог уговора о грађењу од 2.176 ДМ односно 1880 еура у динарској противвредности на дан исплате са траженом каматом.

Одредбом члана 630. став 1.ЗОО прописано је да је уговор о грађењу уговор о делу којим се извођач обавезује да према одређеном пројекту сагради у уговореном року одређену грађевину на одређеном земљишту, или да на таквом земљишту, односно на већ постојећем објекту изврши какве друге грађевинске радове, а наручилац се обавезује да му за то исплати одређену цену.

Према уговору тужилац се као извођач обавезао да туженом – наручиоцу (инвеститору) изгради стамбену зграду тј. да изгради приземље, поткровље и кров и то само грубе радове у уговореном року од 2 месеца, који су странке продужавале. Истим уговором тужени се обавезао да за уговорене изведене радове плати тужиоцу 9000 ДМ. Укупно уговорена цена за изградњу целог објекта уговорена је паушално, у смислу чл.635. ЗОО. Тужилац није извео све уговорене радове и са својим радницима напустио је градилиште, па је тужени преко других мајстора извео све остале радове (изнад прве плоче). И поред тога што је уговорено да се укупна цена плати тек када тужилац заврши све уговорене радове, тужени је тужиоцу у току извођења радова платио 6500 до 7000 ДМ. Вештачењем је утврђено да је за уговорене изведене грубе радове на објекту према степену њихове изграђености тужени тужиоцу платио адекватан новчани износ, односно више од износа који тужиоцу припада. Наиме, без рада на поткровљу степен изграђености објекта је 60% према коме тужиоцу припада 5400 ДМ, а са поткровљем степен изграђености био би 70% од укупно уговорених радова према коме би тужиоцу припало укупно 6300 ДМ.

Како је у поступку утврђено да је туженик, као наручилац и инвеститор, тужиоцу-извођачу уговорених радова, за изградњу куће у Крагујевцу исплатио од укупно уговорене накнаде од 9.000 ДЕМ износ од 6.500 ДМ до 7.000 ДМ, а да је износ накнаде који тужиоцу припада према утврђеном степену изведених радова на том објекту, 5.400 ДМ, правилно су нижестепени судови закључили да је тужиочев тужбени захтев у овом делу и по предњем основу, неоснован, па разлоге дате од стране нижестепених судова прихвата и Врховни суд, јер су потпуни јасни и правилни.

Већи део навода ревизије односи на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, што у смислу члана 398. став 2. ЗПП, не може бити разлог ревизије.

Са изложеног, Врховни суд је на основу члана 405. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЗ